
Boštjan Hladnik, filmski ustvarjalec, ki je začel skupaj z Marjanom Cilarjem (Adi na Koreji) je bil eden od začetnikov ustvarjalnega obdobja Kino kluba Ljubljana, ki je deloval od l.1954 do l.1977, ko je bil klub pod tem imenom administrativno ukinjen! Ni čudno, da je njune naslednike (podrobnejši seznam avtorjev-članov KK Ljubljana je objavil Miha Peče v delu Organizirani filmski amaterji-kino Integral 11/12) kritik Igor More v l. 1970 postavil na 1. mesto po ustvarjalni in siceršnji kvaliteti.

Tudi Višnovca je zaznamovala magična moč Hladnikovega filmskega izraza v filmu Ples v dežju In ko imamo pred očmi film Parnas, lani umrlega Janeza Megliča, je Borisov oče njegov prispevek k filmski sliki pospremil s komentarjem „saj ima fant poklic!“

V zlati dobi filmskega ustvarjanja na ozkem traku so bili izšolani filmski ustvarjalci redki. Samo uspešni avtorji so pridobili samostojni filmski status, med njimi je bil tudi Višnovec. Zadržal ga je do l. 1974, ko je bil sprejet v Društvo slovenskih pisateljev, s statusom književnika in scenarista. Po l. 1974 je Viba filmu predložil več scenarijev in snemalnih knjig, pripravljenih po lastnih literarnih predlogah (O Bukovniku-Drabosnjaku, Od nekdanje lepote so Ljubljanke slovele, Kanuisti, Vrsta, Dežela sonca).

Boris Višnovec je v svojih literarnih delih, sinopsisih za filme, najbolj izrazilo pa v filmu Poslikane panjske končnice, v katerem je svetopisemskega Joba prilagodil slovenskemu blagemu humorju, skozi elegično prizmo in na humoren način vztrajal pri lepoti življenja in skozi bajke in razlage mitov iskal odtise življenja. Prilagajal jih je mediju, v katerem se spretno izogiba nesoglasjem med piscem zgodbe in filmskim ustvarjalcem.

Kot pravi Graham Greene mora pisatelj prepustiti konec zgodbe ustvarjalcu filma.

In tako je slovenski Sv. Job v filmu Poslikane panjske končnice drugačen od svetopisemskega.

Boris Višnovec je za film Poslikane panjske končnice producenta Viba film prejel zlato Badjurovo nagrado za režijo

Marko Mitja Feguš

Fotografija iz filma Panjske končnice, SIAS 1086/2560

Fotografija iz filma Odtisi v barju, SIAS 1086/1953

***Večer Slovenskega filmskega arhiva
pri Arhivu Republike Slovenije***

Filmska ustvarjalnost Borisa Višnovca

Vir fotografije: osebni arhiv Boris Višnovec

Od knjige do scenarija k filmu

VABILO

Slovenski filmski arhiv
pri Arhivu Republike Slovenije in
Slovenska kinoteka

Vas vljudno vabita, da se nam v
torek, 11. februarja 2020,
pridružite v dvorani Silvana Furlana
v Slovenski kinoteki pri ogledu filmov
Borisa Višnovca.

Projekcija je pripravljena v okviru rednih
mesečnih večerov SFA.

Vabilo velja za dve osebi

Ob 18. uri:

DEKLICA

Slovenija, 1966, črno beli, 15'
digitalni format (posneto na 8mm filmski trak),
Boris Višnovec

ODTISI V BARJU

Slovenija, 1989, barvni, 17'
Viba film Ljubljana, scenarist, režiser Boris Višnovec,
snemalec Janez Verovšek

POSLIKANE PANJSKE KONČNICE

Slovenija, 1989, barvni, 25'
Viba film Ljubljana, scenarist, režiser Boris Višnovec,
snemalca Rado Likon, Ljubo Struna

Fotografija iz filma Panjske končnice, SIAS 1086/2560

Uvodni razgovor bo vodil Mitja Marko Feguš.

BORIS VIŠNOVEC:

LOVEC NA POTI MED UBESEDENIM IZRAZOM,
S SCENARIJEM DO FILMA

Veliko literatov nosi v glavi, na lističih, beležnicah in skicah osnutke zgodb, ki nikoli ne zagledajo belega dne. Včasih se katero od pisem, partitur ali zapisov pa tudi na razpise in povabila naročnikov oddana dela, najdejo čez čas in potem apologeti, kritiki ter zbiralci ugotavljajo, da so bile v tistem času to dobre ideje in da bi ustrezale tudi razmeram današnjega časa.

Podobno meni tudi izvrstni angleški romanopisec (izvrsten zaradi nazornih in prepričljivih opisov okolja, razmer in protagonistov) Graham Greene, za katerega je bilo nemogoče, da bi napisal filmski scenarij, ne da bi prej napisal zgodbo. Za film je po njegovem potrebno več kot samo okostje pripovedi: potrebna je karakterizacija oseb, razpoloženje, vzdušje.

Za Borisa Višnovca (sicer dipl.ekom) in za njegov umetniški in intelektualni krog se je z delnim odprtjem meja v šestdesetih letih prejšnjega stoletja začelo obdobje „mlade misli“ in soočanja s svetom mladostnih izkušenj, razočaranj, razmislekom ter lovom za prej nedosegljivimi ideali. Poleg klasičnih, že uveljavljenih načinov izražanja kot objavljanja feljtonov, člankov, potopisov in poročanj o življenju v sosednjih in bolj oddaljenih deželah, izpopolnjevanja v umetniški in reportažni fotografiji, se je „zgodil“ film.

Že malo pozabljena filmska in televizijska avtoriteta ter pričevalec-žirant, ki je leta spremljal dosežke in ambicije avtorjev filma na ozkem traku (t.i. amaterskem filmu), Toni Tršar, se v prispevku l. 1977 sprašuje, kako je mogoče opaziti kontinuiteto ustvarjanja na filmskem amaterskem področju od Boštjana Hladnika dalje.